



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce **I. L.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Kovářem, advokátem se sídlem Praha 2, Wenzigova 5, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, nábrž. Ludvíka Svobody 12, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j 8 Ca 301/2003 – 30 ze dne 30. 11. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora nadepsaného usnesení Městského soudu v Praze. Tímto usnesením byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. 82/2003–130–SPR/2 ze dne 15. 10. 2003, kterým bylo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Drážního úřadu č. j. 3-2117b/03-DÚ/Hu

ze dne 21. 8. 2003 a rozhodnutí potvrzeno. Městský soud při jednání dne 30. 11. 2004 odmítl žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) poté, co mu bylo přeloženo rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 26. 9. 2003 č. j. 3 2117/03-DÚ/Hu, kterým bylo žalobci zakázáno řízení drážních vozidel do doby úspěšného absolvování přezkoušení odborné a zdravotní způsobilosti k řízení drážních vozidel podle § 45 odst. 4 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o drahách“) a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 22. 1. 2004 č. j. 106/2003–130–SPR/2, kterým bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 26. 9. 2003 zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Soud dospěl k závěru, že v daném případě bylo správními orgány o meritu pravomocně rozhodnuto a protože žaloba směřuje pouze proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření o zadržení průkazu způsobilosti k řízení drážních vozidel žalobci, odpadl důvod řízení a nejsou proto splněny jiné podmínky řízení a jejichž nedostatek je neodstranitelný.

V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává existence důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), tedy nezákonnosti rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek rozhodnutí ve věci samé a § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že soud porušil ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť nevycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době, kdy správní orgán o tzv. předběžném opatření rozhodl a ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když žalobu odmítl až v průběhu řízení u soudu, neboť o odmítnutí žaloby lze rozhodnout pouze tehdy, je-li žaloba věcně neprojednatelná již v okamžiku jejího podání. Nadto se domnívá, že rozhodnutí Drážního úřadu o zadržení průkazu o způsobilosti k řízení drážních vozidel formou nařízení tzv. předběžného opatření podle § 43 odst. 1 písm. b), správního řádu bylo nezákonné. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje v tom, že soud nedostatečně odůvodnil svůj závěr o nesplnění jiné podmínky řízení, neboť neuvedl, o jakou podmínku se jedná, když pouhý odkaz na zánik tzv. předběžného opatření nepovažuje za dostatečný. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. pak spatřuje v tom, že odmítnutí žaloby z důvodu uvedeného v § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nemá oporu v zákoně, neboť na tento případ nedopadá ani nepřípustnost žaloby ani kompetenční výluka. Důvod odmítnutí žaloby podle § 46 s. ř. s. a ani jiný proto nebyl dán. Soud měl naopak vyslovit nicotnost rozhodnutí Drážního úřadu v Praze a zrušit napadené rozhodnutí žalovaného. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Městského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že rozhodnutí Drážního úřadu o předběžném opatření je nezákonné, protože úřad dané věci postupoval v souladu se správním řádem a s ust. § 64 zákona o drahách umožňující užití obecných předpisů o správním řízení. Ke zbývajícím výtkám se nevyjádřil, neboť mu to nepřísluší.

Ze správního spisu soud zjistil, že

- dne 21. 8. 2003 vydal Drážní úřad, jako drážní správní úřad ve smyslu § 54 zákona o drahách, podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí o nařízení předběžného opatření o zadržení průkazu způsobilosti k řízení drážních vozidel na jméno stěžovatele s jeho platností do nabytí právní moci rozhodnutí drážního úřadu o zákazu řízení drážních vozidel.

- dne 15. 10. 2003 Ministerstvo dopravy České republiky (žalovaný), jako Drážní správní úřad podle § 54 a 56 písm. c) zákona o drahách o odvolání stěžovatele rozhodl podle § 59 odst. 2 správního řádu tak, že odvolání proti rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 21. 8. 2003 zamítl a uvedené rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných důvodů v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Stížní námitky podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s., směřující proti usnesení o odmítnutí žaloby nejsou případné, neboť z povahy rozhodnutí o věci přicházejí pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také posouzení nezákonnosti rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky či vada řízení před soudem, která měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud se proto zabýval pouze namítaným důvodem kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jehož naplnění stěžovatel spatřuje v tom, že předmětnou žalobu nelze odmítnout z důvodu v § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť na danou věc nedopadá nepřipustnost žaloby ani kompetenční výluka, ale soud měl naopak vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí. Při posouzení této stížní námitky je Nejvyšší správní soud názoru opačného i jiného. Jak vyplývá z rozhodnutí shora uvedených, žalobou bylo napadeno rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 21. 8. 2003 o nařízení předběžného opatření. V projednávané věci bylo tedy předmětem soudního přezkumu rozhodnutí předběžné povahy. Takové rozhodnutí je ale ve smyslu ust. § 70 písm. b) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno, a je-li vyloučeno, je žaloba ve smyslu ust. § 68 písm. e) s. ř. s. proti takovému rozhodnutí nepřipustná a proto je splněna podmínka pro odmítnutí žaloby (návrhu) ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. d). I když Nejvyšší správní soud shledal jiné důvody pro odmítnutí žaloby v dané věci, nic to nemění na závěru, že Městský soud v Praze rozhodl správně, pokud žalobu odmítl, byť se tak mělo stát z jiných důvodů. Stížní námitku podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

